

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z nebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

6. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Matth. 5, 44—48.

Pšches zyle šchesczijanstwo dže myšl lubosće. Lubosć wabjesche šchrystuša, so so wón wupródni šwojeje nje-
bjeskeje krašnosće a bu cžlowjek; a tu we šwojim žiwjenju
je wón nam dał to pšhedsnamjo, kak mamy tež my žiwje-
nje wjesć w lubosći. A tuta jeho lubosć, kotruž žana
druha nabožina njesnaje, je ta móž, je to dobnje jeho
wucžbnj! Chzemy pak my šami šchesczijenjo być, chzemy
my džělomni być teje njebjeskeje lubosće, dha dyrbumy
tež my lubosć měć mjes šobu! Ale kak dha šteji š tajkej
naschej lubosću? Riz š tej, kotraž so tam namaka, hdžež
my najprjedy lubosć dostawamy; ta wschał njeje cžežka.
Šchesczijanstwo šebi wjazny žada, to, šhtož nam tón šnjes
tu w naschim šłowje praji: Lubujće waschich njepšcheczelow!
Pšchecziwo temu pak so wobara to, šhtož w naš je.
Ale tón šnjes šebi tajku lubosć žada; duž šapšajmy šej
tutón text prawje do šwojich wutrobow a prajmy:

Njeh je dokonjana našcha lubosć!

1. Kak so tajka lubosć wopokasuje?

2. Šhto naš š njej wabi?

3. Šhto je wužitk teje šameje?

1. „Pšchetož hdžny my lubujće tych, kotřiž wasš lubuja,
šajke myto my šmějće? Njeczinja to tež žlonizny? A
hdžny my so jeno pšchecziwo waschim bratram lubosnje sa-
džeržicze, šhto my wošebneho cžinicze?“ W tutych šnje-
šownych šłowach je nam wuprajene, šajka njeđrbi našcha

lubosć być! To je ta lubosć, kotraž so šama wot so
rosny; a šhtož so jenož po nej šadzeržuje, tón so hladaj,
so njeby bóřny štal na židowskim štejšchczu: Woto ša
woko, šub ša šub! Šchrystuš chze, so by so šchesczijan
bóle džěczatštwu Božemu bližował. Tu lubosć wón šebi
žada, kotraž cžini po jeho pšchitašni: Lubujće waschich nje-
pšcheczelow; žohnujće tych, kiž wasš pokleja; cžinicze dobtotu
tym, kiž wasš hidža; prošće ša tych, kiž wam šchodža
a pšchecžehaju wasš. Wono drje naš boli, hdžny mamy
šłosć cžerpicž wot šwojich njepšcheczelow; a tón šłosć
w naschej wutrobje je móžny, kiž praji: Šaplacž šłosć
š šłosću! Šola njeđaj so štemu pšchewinčez, ale pšche-
wiń ty to šte š dobrym! A njemodlimy so š Bohu: A
wodaj nam nasche winy, jako my wodawamy našchim wini-
škam? Dyrbja to jenož próšdue šłowa wostacž? Dale,
nješhonimy tež, so tam, hdžež šłosć so šaplaczi š šłosću,
bywa njepšcheczelstwo štajuje wjetšche, a wužitka š teho
žaneho nimamy. Pšchetož njepšcheczelstwo bjerje nam mēr,
a žerje na našchim šnutštownym cžlowjeku! A je w naš
hidženje, kak chzemy pytać we šwojich modlitwach, domach
kaž w Božim domje, a wošebje we šwjatym wotšasanju
njebjesku lubosć teho Wótza, kiž je prajik: Hdžny šhto
rjeknje: Ša lubuju Boha, a hidži šwojeho bratra, tón je
šhał. D hladajmy so šajkeje njewěrnosće; my drje š tym
móžemy cžlowjekow mylicž, ženje pak Boha! Duž lubujće
waschich njepšcheczelow, žohnujće tych, kiž wasš pokleja.

2. Šhto pak naš wabi š tajkej lubosći? Wšchón
nasch grunt je šchrystuš, tak tež tu! Šaž je wón nam

dał tutu pschifasnju luboscze, tak je wón sam po njej žiwny byl na semi. Wón činjesche dobrotu tym, kiž jeho hidžachu, a hišče na kšchizu prošny wón swojeho Wótza sa tych, kiž bėchu jeho na kšchiz pschibili. Wšcho, šchtož my wot njeho mamy, to je luboscž psche wšchu našču sašlužbu a dostojnosčž. Jeho luboscž pať naš stajnje wabi, so bychmy stajeli na město hidženja prawu bratrowsku, wutrobnu luboscž. Šak wobdawa naš wšchėdnje wot naroda šem našch Wótž s bohatswom swojeje luboscze, naš, kiž my jeho hne-wamy se šwojim hrėšnym činjenjom! Š čim šmy šej to sašlužili? Jeho hnada wšchaf čže, so by kóždy pschischol do praweho šjenoczeństwa s nim. Njecha-li dha rady činicz po jeho šlowje: Ty dyrbiš swojeho bliž-šeho lubowacz, jako sam šo? A dale, nješmy wšchitžy powołani, šobu pomhacz to kralestwo Bože na semi wu-pschestrjewacz? Brón, s kotrejž mamy tu wojowacz, njeje mjecz, ale je ta luboscž, kotruž naš šwjate pišmo wuczši. A luboscž, ta dobywa. Wšcho, šchtož je kšchescžijanstwo hacž dotal dokonjało, je šo stało psches luboscž.

Šaj, njedyrbjeli šo psche wšcho to wabicž dacž, so bychmy tež my na šwojim džėle šobu pomhali na wulkim škutku kšchescžijanstwa? Špytajmy tola ras, šo šami pschewinycz, ponižni bycz w lubosczi jako prawi kšchescžijenjo, a našche budže dobyče. Šchto pať na tym šamym mamy, to widžimy, hdyž šo napošled prashamy:

3. Šchto je wužitk tajkeje luboscze? My w našchim šlowje čitamny: Tak so byšče wy džėczi byli wascheho Wótza w njebjėšach. Šchtož se šwojimi myšlemi njewišy jenož na tutym hubjenym, šachodnym šemškim byczu, ale myšli tež na wėcznosčž, sa teho je tajke šlowo wulke bo-hatstwo. Džėczatstwo Bože je wšchaf to najwšchšche, šchtož můžemy dostacz. Drje džėli naš našcha šlaboscž, kotraž naš do hrėcha wjedže, wot našcheho Boha, ale jeho luboscž naš sašo horjebjerje, hdyž jeho sašo lubujemy. Šrėnja krocžel k tutej lubosczi pať je luboscž k bratram. Šmy my pať psches luboscž džėczi Bože, dha tež s tym wšchitko mamy. Nam je prajene: Šunje s tej měru, s kotrejž wy mėricže, budže wam sašo mėrjene. Njedyrbjala dha našcha mėra bycz jenož luboscž, so bychmy šo potom wješelicž mohli luboscze Božeje? A tutu jeho luboscž trjebamy nušnje; pschetož našche žiwjenje je polne pschėštupjenjom, s kotrymž na šo čėhnjemy Boži hnėw a sašlužimny šebi jeho kšostanje! Šmy pať móžni w lubosczi, dha dawa tón Wótž tež nad nami kšjezicz šwojeje lubosczi, kotraž je hnada a šmilnosčž sa naš bohacze. To je tón najwšchšchi wužitk našcheje luboscze, so psches nju pschindžemy do praweho štejšchčža k Bohu. Ale tež našche žiwjenje na semi budže wjele žohnowanishe, wješelshe, hdyž naš s našchimi bratrami prawi luboscž šjenocža. To je hakle prawi kšchescžijanstwo, wo kotrejž mamy šo prózowacz, kotrejž budže junu nam Wótž mytowacz, hdyž wón prawych pschipósnaje sa šwoje džėczi, kotrejž smėja prawi, s nim šjenocžene bycz do wšcheje wėcznosčze. Tuteho žohnowanja čžemy tež my džėlomni kycz. Drje wjele šo pschi tym wot naš žada, ale wulke, bohate je tež myto, kotrejž je nam pschihotowane. Duž pschewinimny šłóscž s dobrotu, so bychmy tež my pschėzo dokonjenišchi byli w lubosczi. Pschetož tež nam praji tón Šnjėš: Jeho dla dyrbicze wy dokonjeni bycz, runje jako tež wasch Wótž w njebjėšach dokonjany je. To daj Wóh!

Šamjen.

W. we W.

Wabjenje do zusbny.

(Š Bajerškich horow.)

Nano, ach wėt wšchaf mi:
Šslyšchu rėcz we dušchi,
Widžu-li mróčzele,
W rėcznišchčžach šchumjenje.

Mróčzele, žolmy tu
Tak lohko rošplunu,
Čžahnu precž daloko,
W zusbje tam šhubja šo.

Wotpocžint nimaju,
Do dala šhwataju,
Dožpicž najrjenišchi kraj,
Nješnath, šbóžny raj.

Wot žolmow, mróčzelow
Šsym ja tež tajnje jow
Dostawal žadanje
Do šwėta — njemėrne.

Domisna wótzomška
Mi wšchaf je psche wulka;
Šsony, wšchė žadosčže
Do zusbny wabja mje.

Šuschče mje, pušchče mje,
Doma mje njedžeržče.
Nėtk, nanko, macžerka,
Božmje wšchėm praju ja.

Wo mnje šo njerudžče,
Lubi, mje žohnujče!
Mėšacžk a šłóncžko mi
Šucže wšchė rošjašni.

Wóh budže pschifrycz mje
Še šchitom luboscze,
Š kotrymž tež wodžewa
Šwėt a wšchė štworjenja.

Njedyrbjal s wješelom
K wam saš' šo wróčicz dom,
Wóh njech wam k trošchtej praj:
Dobyl šym šbóžny raj!

Šurij Bróšf.

Šnylša.

(Šėšėn wot Šafnera, šomp. wot Šumberta.)

W tu čłowjek na šwėt lėdy šastupi,
Dha wóczko hižom šylsu wuroni;
A přėni postrow šylsy křónuja,
Šdyž šradna macžer šynta wołoscha.
Wón na to w horju, wješlu doroscze,
Duž šhadža luboscž w mlodej wutrobje;
A wotankuje wón ju holecžu,
Dha praji šylša: „Ša čže lubuju!“

Š krasny šybol, šylša njewješty,
Šdyž pschėd njej šteji mlodženž šbožowny!
Šwjast mandželski nětk jeju wobjima,
Šzo wšchelka nusa, štaroscž špocžina.
A popušchčža muž hižom nadžiju,
Dha hiščeje hladacz widži mandželsku
Šam horje k njeju, k hwėšdnej jašnosčži,
A šylša praji: „Wóh naš njepušchčži!“

Muž šchėdžiwi, šmjercž kaže k džėlenju,
Duž šwójbni pschėd nim šteja s tyšnosčžu,
A kóžde wóczko polne šylšow je,
Kíž pošledni šu šawdawł luboscze.
Šas hiščeje šchėdžiwž woczši wotewria,
Še k šwojim džėczom, wnucžkam wobrocža,
A w čžėžkim štyštu, w šmjertnym bėdženju
Šim praji šylša: „K šašowidženju!“

K. A. Fiedlef.

Biblijske hróncžko.

W čžaku Amerikanskeje wuřwobodžerškeje wójnny jedyn wojak, šmjertnje šranjeny, w lazarecže ležeshe. Jeho hlad bė hižom mutny, tak šo njemóžeshe tekst hróncžka, nad jeho ložom wiřazeho, špóšnacž. Na jeho próštwu jemu wothladakša tožamo čžitashche:

„Schtóž ke mni pschińdže, teho ja won njewustorcžu“. Tole słowo sdaŝe ŝo temu wojalej nještohmlive bycz; wón ŝo mjelczizy wróćo lehnj. W tymle woŝomitu jemu list wot jeho maczerje pschinjeŝechu, kotraž njemóžesche ł njemu pschińcz, ale hnujazy dźełenŝki list piŝasche, jeho w nim napominawŝi, ŝo by ŝo ł Ebóžnikej wobrocził. „Wěr jeno“, wona skónczi, „schtóž ł njemu pschińdže, teho wón won njewustorcži.“

Młody wojak ŝo se ŝwojej poŝlednej mozu poŝbže. „Steji to woprardže w tym liŝe? woprardže a ŝawěrnje?“ ŝo wón tu ŝotru woprascha, kotraž bė jemu to pschipiŝmo pschedczitala. „A tamle na ŝeženje to teŝ steji? Hdž to moja macz praji, dha dyrbi wěrnó bycz — powjeŝeće to hrónczko niže, ŝo mohł jo lěpje widžecz. Bohu budž džał! wón mje nochze won wustorczič!“ A ŝwojej woczi proŝe na tole piŝmo na ŝeženje ŝložiwŝi, wojak wumrje.

Žana ŝhorownja njedyrbjala bycz, hdžež njebj nad kóždym ložom tajke troŝtne bibliŝke hrónczko wiŝało!

F.

Sserbowka.

Historiska novella wot R. Židuŝa. Seŝerbschczil K. A. Fiedler.

VII.

Ranje po wupowjedanych podawŝach nascheho Sserba se ŝwojej dźowku na puczu do Rótkowa widžesche. Tcho hewak hiŝeće móžna podoba bė potulena a jeho hód pomaly a wlecziwy. Lědy bėŝtaj ŝchtwórcz hodžiny psches hluboki pėŝ kracziłoj, jako jemu stawy ŝlužbu ŝapowjedžichu. Ssrjedž ŝhmurnych kóžow dub stejesche. Seno pod nim hiŝeće něŝto trawy a mjehkeho mocha rojčesche. Tam ŝo wón poŝydnj. Wottal móžachu ŝo hiŝeće ras Rhoczebuske wěže widžecz; pschetož lěŝ, nimale hač ł Sprewi doŝahazy, mějesche tudy hluboki ŝarė. Pschjpadnje Rral ŝwojej woczi ł měŝtu ŝlož, ł kotrehož bė wustorkany, a jemu ŝhribjet pschuwobroczi.

„Tamle chžemoj ŝhladowacz“, wón ł ŝwojej dźowzy rjekny, „ł wottal namaj nadžiia na lěpŝi dónt kiwa!“ Pschi tym ŝo ł ŝhribjetom na ŝhtom ŝlehnj a do lěŝa nuts hladaŝe. Mařka psched nim stejesche a jemu tyŝnje do blėdeho woblicza pohladowasche.

„Mařka“, wón ł napinanjom džeŝe, „hlada, hdže krepku wody namasch! Moja hłowa mje žalostnje pali a lačnosť moje cžjewa žerje.“ Shtjknjwa holczka ŝo roŝhladowasche; tu njebė nihdže krepka wody widžecz. Wona dyrbjesche hač do Rhoczebusa a ŝo teho dla njedlijesche.

„„Nano““, wona rjekny, ŝo w hromadu wŝawŝi, „„dyrbju Waŝ pod Božim ŝchitom krotki cžaŝ ŝameho wostajicz. Nadžijomnje ŝo mi poradži, Wam pomož pschinjeŝ.““ Rhwatajzy ŝwoje kroczele na Rhoczebus wróćo ŝlož, mjes tym ŝo pod ŝylŝami ŝheptny: „„Sebi drje pomyŝlich, ŝo tał pschińdže; wón je hiŝeće psche bjesmóžny, hač ŝo mohł tajtele napinanje ŝnjeŝ. A tola dyrbjachmoj prjecz. Wupokasana, wupokasana, nochžyŝe naju teŝ ŝmilny Žid we ŝwojim domje wobŝhowacz!““

Bórŝy bėŝche hrodowŝke wrota dozpiła a ŝhwataŝe do měŝta. Raran bė bórŝy kupjeny a pschi najbližŝej studni napjelnjeny. Tola to ŝo jej doŝcz njeŝdasche; dyrbjesche teŝ ŝrėdki namasacz, kał mohła ŝwojeho ŝhoreho nana dale pschinjeŝcz. Woŝy w měŝe nje-mějachu; portechajŝy jeno bohaczi ludžo wobŝedžachu — ŝhto bė tu ŝapoczecz?

„Ty hiŝeće jowle w měŝe, rjane džecz?“ njejabzy muž ł nej rjekny, kiž bė ŝo jej mjelczó ŝbližil; „„Tebje drje njebudža ł njeho wuŝchudowacz, jeli-ŝo pał twojeho nana tudy namasaju, dyrbjak mi žel cžinicz!““

Mařka ŝo wobroczi, a runjež jej derje njebė pschi žadoscziwych

hladach, kotrež tón młody muž na nju ŝložowasche, dha tola staroŝcz wo nana knježniŝku bojoŝcz pschewaži, a mjes tym ŝo shtjknjenel ruzj ł wutrobje ŝlož, ŝawola ł hłozom, kiž dyrbjesche teŝ naj-twierdschu wutrobu hnucz: „„Ssmilče ŝo nad mojim wobohim nanom, knjes Luthero! wonkach psched měŝtom wón pod jentym dubom leži a kónz woŝnje, jeli jemu pomož njepschinjeku!““

„Hdžeha ł nim chžesch?“

„„Do Rótkowa.““

ŝo krotkim pschemyŝlenju wón tałe potracžowasche: „„Njeŝtej tu tał ŝrudne, holczó; chzu Čži pomhacz; ale pomyŝl na to, ŝo je jena luboŝcz druheje hódna! Sso wě, ŝo jowle na dróŝy njemóžu ŝphtacz, kał koŝy Twojeju hubow ŝłodzi; ale ja bórŝy do Rótkowa pschińdu, ŝo bych wohladał, kał ŝo Tebi wjedže, a potom mi nadžijomnje winojtu džałownoŝcz njeŝapowjedžiwŝy. — Hejda!““ pschiwoła jenemu ł hrodowŝkich ŝlužobnikow, kotryž chžyŝe runje ł postrowom nimo hicz; „„ŝawolaj mi Josefa a Hendricha! Dyrbitaj hnydom ł wrotam pschińcz, noŝydló ŝobu pschinjeŝcz a teje holczzy ŝlėdowacz, teŝ woŝo cžinicz, ŝhtož wona porucz!““

S waŝnym pohladom wón woteńdže, a Mařka ł wrotami won ŝhwataŝe hač ł Sprewi, blisko nimo bėžazej. Bórŝy na to mužej ł noŝydlami pschińdžeŝtaj a poŝhmurnje a pomalu holczeczju ŝlėdowaschaj, kotrež dyrbjesche kóždy woŝomil ŝhwatazu nohu ŝaŝajicz, ŝo by wobužneju a lėnjeju towarŝow docžatało.

„Rnjes Luther dže je prawje miłoŝczivy pscheczjwo Tebi“, poča tón jedny ł hanjeŝkim hłozom; „„nó, móžesch hiŝeće ł cžeszi pschińcz!““

„Dha by tola najlěpje bylo“, drugi potracžesche, „„hdj by hnydom na hrodže do ŝlužby stupila. Nadobne kuchniŝke a ŝwinŝke holczki ŝu tam pschezo rad widžene.““

„„Wój mužej!““, Mařka ł doŝtojnoŝczju ŝnapŝhecziwi, „„niewuŝmėchujtaj moje hubjenŝtwo! Wonkach mój mrežazy nan leži, kotrehož dyrbitaj do Rótkowa donjeŝcz. Seli mi rucze ŝlėdujetaj a ł nim derje wobŝhadžujetaj, Wažu bohacze wobdarju; pschetož ja tał ŝhuda njeŝny, kaž ŝebi myŝlitaj.““ Pschi tyŝle ŝłowach ŝchėŝnał wuczahny a jón ŝo ŝpodžiwazymaj ŝlužobnikomaj poŝaŝa. To cžehnjesche, a ŝa krotki cžaŝ cži tjo pschi ŝpomnjeny dubje ŝtejachu.

Woblėdnjenty tu Rral hiŝeće na cžerŝtwym moŝche ŝedžesche a na pschińduzych proŝe hladaŝe. S jeho woczow bludnoŝcz rėczesche. „Njeŝesch mi mój kaŝecz a ł dohom teŝ noŝerjom? Chžesch mje ł ŝwojej maczeri donjeŝcz? Woczaj hiŝeće ŝhwilku! — bórŝy je tał daloko!““

Mařku ŝyma pschebėhnj, ale ŝo rucze ŝhrabawŝi wona pschistupi, ŝhoremu cžolo womaczja a jemu picz da. „„Tutaj dobray mužej Waŝ do Rótkowa ponjeŝetaj!““, wona ł ŝchepjetazym hłozom rjekny, „„ŝyđicze ŝo na noŝydlu, o nano!““

„Haj, haj“, wón ŝnapŝhecziwi, mjes tym ŝo ł hłowu ŝchahyŝe; „„němŝzy mužojó něhdj ŝerbskich kralow noŝchachu; ale tónle cžaŝ je dawno nimo. Němŝzy mužojó — dobrj mužojó? Woni ŝu mi a Tebi herbstwo wŝali, a mi je hiŝeće tał, kaž bychu mi psched krotkim ł mojej kónu hłowu roŝmjatli; njeńdž ł nimaj, Mařka, wonaj Čže wopał powjedžetaj. Wostań pschi ŝwojim ŝarym nanu! Njebyđli dha ŝo derje w mojim hrodže?“ a pschi tym na liŝowj kryw nad ŝwojej hłowu poŝasowasche. Mařzy chžyŝe ŝo wutroba lamacz.

Wona ŝo ŝrachowasche, nětajke jebanŝtwo wobeńcz, a tola bė to nuŝne, jeli dyrbjesche ŝo ŝchėđizy pod kryw pschinjeŝcz. „„Nano““, wona ł poduŝchenty hłozom džeŝe, „„Wj mi wczera ŝlubisheće, ŝo dženŝa ŝo mnu ł rowu mojeje maczerje pónđeće; ŝe ŝwoje ŝłowo ŝahyli? A njewidžicze dha, ŝo Wam tutaj mužej winojtu cžescz wopokasujetaj a chžetaj Waŝ tam donjeŝcz?““

„So? Šym Œzi to šlubil? N6, šerbski kral šwoje šlowo džerži, pšchede wšchem šwojej jenicžkej džowzy. — — Šsadžće mje na tr6n a nješće mje wotšal, Wš moji šw6rni!“

Šomalu šo mały čzah š6tłowej bližešče. Tak huſto hač wušpr6z-njenaj nošcherjej nošydo ſtajiſchtaj, ſo byſchtaj wotpocznyłoj, Mařka palatej ſtr6ni a hubje šwojeho nana womačžowaſche. Šk6ncžnje bu wjeſ dozpita. Ššyła dž6cži na puczu hrajeſche, ale ſatorhjnena ſaſta, jaſo t6n ſpodžiwny čzah wuhlada.

„„Dž6cže domoj““, jim Mařka pšchitwola, „„a prajće šwojim ſtaršchim, ſo je tu thory šral, kotryž pšchijecže požada““.

Dž6cži šo do wšch6ch ſtron rošb6žachu, a b6rſy na to b6 widžecž, kaſ je wšch6ch domow mužoj a žony ſem ſhwatachu. Šunjež w tehdomniſchim čzahu mjeſ potł6cženymi Ššerbami žana nadžija wjazy njeb6, ſo mohli t6n kraj ſašo jaſo šwobodne šw6j-ſtwo wobšedžicž, kotryž b6chu jich w6tžojjo wobſnježili, dha tola ſ čžeſčiw6ſčju na tymi twjerdže džeržachu, kotryž b6chu ſ rodu kralow-ſteje šw6jby. Na mešće nadobne wadženje wo wobšydo thoreho naſta, kotrež bu wot Mařki ſ tymi šlowami ſm6rowane: „„Do-njeſće thoreho do najbližešeho domu; w6n je jara thory!““

To šo ſta, a połožiču jeho tam do pſychneho loža. Mařka šo ſ ložej šydo a ruku šwojeho thoreho nana ſapšchija. Ta b6 horza kaž palniza, jejna paſ ſymna wot naſymneho pow6tra.

„Šymna ruka ſmjercže mje pšchima“, w6n wuwola, mjeſ tym ſo šwoju ruku nawalnje wr6cžo ſčzahny. „Šlowa mje pali! Duſcha čže won! Džeržće ju hiſchće twjerdže! Šacžinčže durje a w6na! Dyrbju hiſchće žiwu woſtačž ſa šwoje jenicžke dž6cžo! Šdžeha šy, Mařka?“

„„Šowle, nano; njeſnajecže dha mje?““

Š pruhowazym w6kom w6n n6tore w6komiki na nju hladaſche; potom ſ napinanjom rjekny: „Ty šy, moje dž6cžo! Š k6ždym wo-blicžowym čzahom runaſch šo šwojej macžeri. Tajka b6ſche na tym dnju, jaſo ju ſ w6ltarjej wjedžich. Dženša wona mje wjedže, h6žeha drje? Njewidžič, Mařka, ſo wona wonkaſch pšchi w6tnje ſteji a ſ čžicha kapa? Wona mi ſ tej bl6dej, rjanej hl6wu tak šwajat6cžnje kima a je tež šwoju kwaſnu pſchu woblecžena; — haj, haj, ſ tej bu thowana. Ty b6 haſle ſčtyri l6ta, a wona mejeſche Œže tak lubo! Čhžeſch šobu, Mařka?“

„„Kada ſ Wami p6ndu, nano, hdyž budžecže wotšal dyr-bjecž!““

Wot pšche wulkeho napinanja wotpjaty, w6n n6tore mjeſſchiny womjelny a potom takle p6tracžeſche: „Šimale Šsy teho na-pohlada, kaž Tw6ja njeboha macž, Mařka! tak bl6dej ſtej Tw6jej licžy. Šm, wona je tež Tebi klapala. Džeržu Œže pšchi šlowje, Mařka; b6rſy Œzi pucž pokažu a meštačžto w njebju pšchihotuju, njech Tebi a mi ludžo jene na thmle pohrjebnieſčju popšcheja!“

Wuſtačže jemu wocži ſamkny. Tola w6ſchewjaze ſpanje šo temu wobohemu njeoſta; w palnizy šo w6n tam a ſem mjetaſche, a jeho ſantaſija bywaſche ſ k6ždej hodžinu ſaſchmataniſcha. Mařka pšchi jeho ložu čžiſche ſedžeſche, dſs a dſs jeho palatej ſtr6ni a hubje womačžawſchi. Wutroba čhžyſche šo jej lamacž, pšchet6ž wona žanych ſyſow njem6jeſche. Pšchem6ra žal6cže, kotraž b6 ſa jedyn džen na nju pšchichla, b6 ju ſproſtnyła. Ražki pad ſ wyko-foſcže šo nadžijazeje luboſcže, na kotruž b6 ju t6n rjany ml6dženž poſb6hnył, ſ hanibnemu wuſtorčenju, w kotrehož ſčžehach šo n6tko ſmjercž bližeſche!

Džen b6 šo naſhilil; w pjezafu bu teho dla ſ lučžwom woheſ ſadželanu, kiž mejeſche ſtwu roššw6tlicž a ſ dobom tež ſhr6čž. Šhory bywaſche njem6rniſchi; ſ k6ždej hodžinu palniza pšchibjeraſche. Wo-koło połnožy dawaſche ſaſchmatane wuw6lanja ſkſchecž; potom bu me6rniſchi, hač ſk6ncžnje na ſhwilku wuſny. Mařka šo nad nim poſkloni a na jeho wodnych poſkuchaſche. „„D, n6tk budže l6pje

ſ nim““, ſebi wona w ſ nowa wozucžazej nadžiji ſchepny; „„ja njedyrbju hiſchće woſhrocžicž!““ Čžiſche teho dla na šwojej tolenje padže, šo Bohu w horzej modlitwje džakowaſche a šo ſ njemu wo wumoženje šwojeho thoreho nana w6laſche. — —

Kanje pocža ſwitacž, jaſo šral wocži wotewri. „Š6j, moje dž6cžo“, w6n ſlabje rjekny, a ſkſch poſlednje šlowa šwojeho mrežazeho nana!“ Mařka naſtr6žena poſtocži a šo nad nim poſkloni. Šeho wutrobno hiſchće pr6žnje dž6laſche a wocži b6ſchtej hižom na poł ſproſtnjenej. „Škſchich mje tež, Mařka?“

„„Šaj, nano!““

„Pohrjebaj mje p6dla šwojeje macžeri a — njeſpuſchčž wutro-bit6ſčž! W6h a naſch lud šralowu ſhrotu njewopuſchčžitaj. — Šladaj šo N6mžow! N6mſki muž šo ſe žanej ſerbskej holčžku nje-woženi; w6n ju jeno ſ rjanyhmi šlowami jebje a wonjecž6ſčženu ža-koſtnemu d6ntej pšchewoſtaja. — Woſtaſ ſwojemu ludej a šwoji-maj ſtaršchimaj ſw6rna, a my budžemy wjeſele horjeſtačže w hro-madže ſwjecžicž!“

Šo ſaſtawzy w6n ſ m6žnym hloſom wuwola: „Anježe W6žo! pomhaj mojemu ludej wot jeho čžwilowarjow — a dai jemu w6tžow kraj ſašo! — Wumož mje wot wšcheho ſteho!“

Wocži šo ſašo ſandželiſchtej; pomalſche a pomalſche — čžiſchſche a čžiſchſche bu dychanje, — hiſchće dych — wutroba ſaſta puſotacž — žiwjenje b6 čžeknyło.

Šena wobſtarna žona w6kno wotewri, ſo by čž6kazu duſchu won puſchčžila a pocža potom ſ hloſom žal6ſčicž; ſ nej wſchitzy pšchitomni.

Mařka šo čžiſche poſb6hny. Š n6žnej ruku wona nanowej ſproſtnjenej wocži ſandželi a potom pšchi ſmjertnym ložu na šwojej tolenje padže. Dołho wot njeje žaneho ſynka njeſkſchachu; potom paſ šo w ſadw6lowazej boloſčži žyłe byče w nej hibafche, a mjeſ tym ſo ruzy lamafche, wona ſ njebju horje w6laſche: „„Wjecženje, wjecženje ſa krej mojeho ſabiteho nana!““

(Pšchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— W P6trowſkej žyrkwi w Budyſchinje šo w bližſchim čzahu tepjenje natwari. Šwj6kelaze je, ſo ſtaj šo ewangelſka a kaſtholſka woſhada ſjednocžiloj, ſo šo ſhromadne tepjenje ſa wobaj wotdž6lej naprawi. Tež doſtanje P6trowa žyrkej nowe byrgle.

— W Kulowje je šo ſ twarom ewangelſkeje žyrkwe ſapocžalo. Twar je šo knjeſej twarſtemu miſchtrej Mlynkej we Wojerezach pšchepodał. Duž šo n6tko dołhol6tna nadžija dopjelni. Guſtav-Udolſke towarſtwo a pšches njo naſche ſerbske woſhadu ſu dary hromadžile jaſo twarſke kamjenje ſa Kulowſku ewangelſku žyrkej a n6tko kladu šo te kamjenje ſ twarej noweje ewangelſkeje žyrkwički w pruſkej Ružizy nam wſchitkim ſ wjeſelu a ſ radojčiwiej nadžiji.

— Šo dołhol6tnym pr6žowanju je šo n6tko poradžilo, ſamoſtatnu Šupjanſku woſhadu ſarjadowacž. Wokrježne hejtmanſtwo woſjewja ſ wuſaſom wot 20. junija, ſo ſu šo ewangelſko-lutherſzy wobhdlerjo ſ Bronja, ſ Šupoje a ſ Šupjanſkeje Dubrawki kaž ſ Kadworja ſ wuwſacžom rycžerſkubla ſ ſamoſtatnej woſhadže „Šupoj“ ſjednocžile.

Bjes luboſcže.

Šlej, žiwjenje bjes luboſcže
Kaž ž6rko w p6ſku ſaprahnje,
Kiž ſ merju pucža njew6 dž6,
Šdž6ž wodu ſčželu ž6rka wſch6.

F.